

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Milan Šebesta**, se sídlem Krkonošská 329, Tanvald, zast. JUDr. Bc. Milanem Čmelíkem, advokátem se sídlem Lidická 405/3, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2023, č. j. 8 Af 20/2021-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 9. 2021, č. j. FAU-80361/2021/032, Finanční analytický úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku neplnění povinností při identifikaci a kontrole klienta podle § 44 odst. 1 písm. a) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, v relevantním znění (dále jen „zákon č. 253/2008 Sb.“). Toho se žalobce dopustil tím, že dne 13. 8. 2020, v 12:52 hod., v provozovně na adrese Krkonošská 329, Tanvald, při prodeji valut v rozporu s § 7 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb. v rámci kontrolní směny převyšující hodnotu 1 000 EUR (prodej valut za 35 000 Kč, odpovídající směnné částce ve výši 1 302 EUR) neprovedl identifikaci klienta ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 253/2008 Sb. Této povinnosti se žalobce vyhnul tím, že vydal dva prodejní doklady (na 500 EUR a 802 EUR) Za tento přestupek správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu podle § 44 odst. 2

zákona č. 253/2008 Sb. ve výši 95 000 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Správní orgán I. stupně v řízení o přestupku podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v relevantním znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), vycházel zejména z protokolu o kontrole ze dne 11. 9. 2020, č. j. FAU-79444/2020/032, kde byl v souladu s § 3 odst. 1 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, zaznamenán průběh kontrolního nákupu, k němuž došlo právě dne 13. 8. 2020 ve 12:52 hod. ve výše uvedené provozovně žalobce. Poté, co žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 7. 2021, č. j. MF-21819/2021/3902-3, zrušil jeho původní rozhodnutí (ze dne 3. 5. 2021, č. j. FAU-37896/2021/032), správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání a vyslechl oba členy kontrolní skupiny, kteří provedli kontrolní nákup, a následně vycházel z jejich výpovědí.

[3] Pokud jde o výši pokuty, správní orgán I. stupně přihlédl jakožto k přítěžující okolnosti k tomu, že žalobce již byl za shodný přestupek potrestán v roce 2018, a to pokutou uloženou Českou národní bankou ve výši 50 000 Kč. K možnému likvidačnímu účinku pokuty si správní orgán I. stupně vyžádal od České národní banky výkazy směnárenských obchodů žalobce, podle nichž za rok 2019 žalobce uskutečnil nákup valut v celkové výši 2 831 976 Kč a jejich prodej ve shodné výši. Za rok 2020 žalobce vykázal objem směnárenských obchodů ve výši 0 Kč, což ovšem správní orgán I. stupně vyhodnotil jako rozporné se zjištěními, která vyplynula z kontrolního nákupu, a proto z tohoto údaje nevycházel. Zároveň si správní orgán I. stupně obstaral od příslušného správce daně daňová přiznání žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2018 a 2019, z nichž vyplynulo, že žalobce v roce 2018 dosáhl příjmu z podnikání ve výši 136 524 Kč a příjmu z pronájmu ve výši 105 528 Kč a v roce 2019 tyto částky činily 185 699 Kč a 68 312 Kč. Ve světle těchto skutečností se správnímu orgánu I. stupně jevila pokuta ve výši 95 000 Kč, která dosahovala 9,5 % horní hranice sazby, jako dostačující k tomu, aby splnila výchovný účel, avšak nikoliv likvidační.

[4] Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2021, č. j. MF-21819/2021/3902-7, žalovaný zamítl žalobcovu odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný upozornil, že svědecké výpovědi byly dostatečně věrohodné, navzájem se potvrzovaly a neobsahovaly žádné zásadní rozpory. Vyjádřil se rovněž k některým údajným nesrovnalostem (zda oba kontrolující prováděli kontrolu přímo v provozovně, přesný čas kontrolního nákupu, popis spolupráce členů kontrolní skupiny). Žalovaný byl toho názoru, že vnitřní logická souvztažnost nechyběla svědeckým výpovědím, ale žalobcovým odvolacím námitkám (žalobce tvrdil, že směnárna byla zavřena z důvodu epidemie a zároveň to, že v době od 11 do 13 hod. měl přestávku na oběd; nebylo zřejmé, jaký prospěch by měly kontrolující osoby z nepravdivých výpovědí a proč a jak by opatřovaly doklady razítkem cestovní agentury, které bylo v dispozici žalobce; tvrzení žalobce bylo rovněž v rozporu s údaji o otevírací době jeho provozovny uvedené na veřejně dostupných webových adresách www.tanvald.cz a www.idatabaze.cz).

[5] Žalovaný poznamenal, že veškerá odvolací argumentace představovala pouhou negaci tvrzení členů kontrolní skupiny, bez jakékoli snahy tvrzení doložit či navrhnout správnímu orgánu provedení důkazů, které by mohly alespoň vzdáleně logicky vysvětlovat žalobcovu pozici. Zdůraznil, že žalobce ani jeho zástupce nevyvinuli žádnou snahu účastnit se výslechu svědků. Žalovaný proto uzavřel, že výpovědi členů kontrolní skupiny jsou konzistentní a

pokračování

navazují i na další důkazní prostředky, s nimiž se vzájemně doplňují. K otázce prokázání viny žalobce odkázal žalovaný rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dále žalovaný doplnil, že neexistovaly žádné důvody pochybovat o nezainteresovanosti členů kontrolní skupiny na výsledku řízení (jejich podjatost žalobce nenamítal). Bylo proto možné vyvodit jen jediný závěr, a to o vině žalobce.

[6] Žalovaný se zabýval rovněž tvrzeným likvidačním charakterem uložené pokuty. Konstatoval, že se žalobce ani nepokusil toto své tvrzení prokázat. Žalovaný tedy odkázal především na odvoláním napadené rozhodnutí a v něm výše uvedená zjištění správního orgánu I. stupně ohledně příjmů žalobce a z toho vycházející úvahy správního orgánu. Žalovaný rovněž připomněl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je třeba vzít v úvahu i případnou možnost posečkání s placením pokuty. V této souvislosti žalovaný odkázal na § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Rozložení na splátky lze povolit na dobu nejvýše 6 let, což by v případě žalobce činilo zhruba částku 1 320 Kč měsíčně, kterou nelze pro podnikatele ve směnárství považovat za likvidační.

[7] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. V ní namítal nesprávné posouzení právní otázky, rozpor závěrů správních orgánů se spisem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný podle něj bagatelizoval rozpory ve svědeckých výpovědích a domýšlel výpovědi tak, aby odpovídaly závěru o spáchání přestupku. K některým konkrétním námitkám se žalovaný vůbec nevyjádřil. Podle žalobce bylo logické, že se během přestávky nedají realizovat obchody, ať již je ten den otevřeno, či zavřeno. Stránky města Tanvald informace o jeho směnárně neobsahují, informace na webu idatabase.cz žalobce nikdy neautorizoval. Žalobce byl přesvědčen, že mu nelze přičítat k tíži, pokud zaměstnanci správního orgánu I. stupně opatřili doklady razítkem cestovní agentury. Závěrem žalobce zdůraznil, že bylo povinností správního orgánu prokázat mu vinu v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, nikoli vinu předpokládat pouze na základě toho, že jakákoli jiná verze je nepravděpodobná. Zopakoval rovněž svou námitku týkající se likvidačního účinku uložené pokuty.

[8] Městský soud shora uvedeným rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu zamítl. V první řadě se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, k níž odkázal na argumentaci žalovaného k údajným rozporům ve svědeckých výpovědích, informacím o otevírací době, zásadě materiální pravdy i k likvidačnímu účinku pokuty. Podle městského soudu rozhodnutí žalovaného požadavkům zákona i judikatury dostalo.

[9] K věcným žalobním námitkám městský soud poznamenal, že žalobce opakoval stejné námitky jako v podaném odvolání. V takovém případě není povinností soudu hledat alternativní vyjádření týchž závěrů, k nimž již dospěl správní orgán. Městský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že se žalobce dopustil jednání, které mu bylo kladeno za vinu. Ve výpovědích svědků městský soud neshledal rozpory, které namítal žalobce. Podle městského soudu z výpovědí zcela zjevně vyplývalo, že svědci prováděli kontrolu ve dvojici a měli rozdělené úkoly. Nebylo též podstatné, zda žalobce autorizoval informace o otevírací době dostupné na internetu. Výpověďmi obou svědků byla totiž vyvrácena jeho verze, že provozovna byla uzavřena (ať již z jakéhokoli důvodu). Nebylo rozhodné ani to, jestli žalobce svědka znal. Městský soud se ztotožnil rovněž se závěrem, že žalobce nepředložil

žádnou vlastní verzi událostí, která by vysvětlovala, jak se do dispozice kontrolujících osob dostaly doklady, na nichž je uvedeno datum 13. 8. 2020, částka 802, resp. 500 EUR a otisk razítka, na němž je uvedeno „*Milan Šebesta * cestovní agentura*“, dále adresa, IČ a telefon žalobce. Tyto doklady podle městského soudu jednoznačně potvrzují, že k transakci došlo. Městský soud s odkazem na komentář k zákonu č. 253/2008 Sb. shrnul, že žalobce porušil povinnost, kterou mu tento zákon ukládal.

[10] V závěru napadeného rozsudku se městský soud zabýval tvrzeným likvidačním účinkem uložené pokuty. Vzhledem k tomu, že žalobce svá tvrzení žádným způsobem nedoložil, městský soud vycházel z výše uvedených podkladů, které měl k dispozici i žalovaný, a z judikatury, která definovala obecná východiska posuzování likvidačního účinku (nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS). Městský soud vyhodnotil, že uložení pokuty ve výši 95 000 Kč bylo pro žalobce citelné, ale nepředstavovalo bezprostřední hrozbu pro zachování jeho podnikatelské činnosti; navíc, jak podle městského soudu správně uvedl žalovaný, dopad uložené pokuty lze zmírnit jejím rozložením do splátek.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[11] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel předně uvádí, že požadavek žalovaného na to, aby prezentoval odlišnou verzi událostí, je v rozporu se zásadou presumpce nevinu. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2012, sp. zn. I. ÚS 3741/11, stěžovatel upozorňuje, že existují-li jakékoli rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného. Odsuzující výrok podle stěžovatele může být zákonný jen tehdy, pokud je dosaženo nejvyššího stupně jistoty, který lze od lidského poznání požadovat („*prokázání mimo jakoukoli rozumnou pochybnost*“).

[13] Následně stěžovatel doslova opisuje svou žalobní argumentaci. Proti napadenému rozsudku namítá pouze to, že městský soud opětovně odkazuje na neaktuální informace o otvírací době dostupné na internetu, aniž by si jejich relevanci jakkoli ověřil, a že městský soud nerespektoval základní zásady správního řízení (zejména zásadu, že vina musí být prokázána nade vší pochybnost a obviněný není povinen prokazovat svoji nevinu). Městský soud podle stěžovatele uvádí, že jakákoli jiná verze, než je uvedena v žalobou napadeném rozhodnutí, je nepravděpodobná, proto je stěžovatel vinen.

[14] K výši pokuty stěžovatel namítá, že je již v současné době invalidní, restrikce v minulých letech vedly nejen k omezení jeho podnikatelských aktivit, ale i ke zhoršení jeho zdravotního stavu a psychickým obtížím. Obnovení podnikání v původním rozsahu je tak v podstatě vyloučeno a ani zmiňované splátky by stěžovatel nebyl schopen hradit.

[15] Podle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Není z něj totiž zřejmé, jakým způsobem se městský soud vypořádal s jednotlivými žalobními tvrzeními. Stěžovatel je přesvědčen, že krajské soudy jsou povinny vypořádat se se všemi (byť marginálními) žalobními námitkami. Pokud tomuto požadavku nedostojí, Nejvyššímu správnímu soudu nezbyde, než jejich rozhodnutí zrušit. Napadený rozsudek

pokračování

podle stěžovatele pouze „přetlumočuje“ stanovisko žalovaného, aniž by soud poskytl vlastní argumentaci.

[16] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry městského soudu. Stěžovatel podle něj pouze vyjadřuje nesouhlas s napadeným rozsudkem, aniž by předložil novou argumentaci. Proto žalovaný odkazuje na své vyjádření k žalobě, kde se k týmž námitkám stěžovatele již vyjadřoval.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Úvodem je třeba upozornit na nedostatečnou kvalitu kasační stížnosti. Velká část jejího textu totiž spočívá v pouhém opakování textu žaloby. Jelikož tato argumentace adresně nepolemizuje s odůvodněním napadeného rozsudku, nelze ji podřadit pod přípustné kasační důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Jedná se tedy ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., tedy o důvody nepřipustné. Nejvyšší správní soud připouští, že odkaz na žalobní argumentaci s tvrzením, že nebyla vypořádána, by mohl tvořit validní námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského (městského) soudu. Pro formulaci takové námitky však není zapotřebí reprodukovat většinu textu žaloby. Případně opomenutými žalobními námitkami by se totiž kasační soud tak jako tak nemohl zabývat věcně; nepřezkoumatelný rozsudek by musel zrušit a věc vrátit krajskému (městskému) soudu k dalšímu řízení.

[20] Opakování celé žalobní argumentace tudíž postrádá jakýkoli rozumný smysl, pouze komplikuje posouzení kasační stížnosti. V této souvislosti lze rovněž připomenout, že téhož stěžovatele (zastoupeného týmž zástupcem) již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Afs 275/2021-44 (týkajícím se zmiňované pokuty ve výši 50 000 Kč), upozorňoval, jaký je smysl kasačního přezkumu (bod 19) a jaké požadavky musejí splňovat kasační námitky, aby mohly být považovány za přípustné (body 20 až 21). Jelikož větší část stěžovatelových tehdejších kasačních námitek toliko opakovala text žaloby (byť s kosmetickými změnami), tento soud se jimi pro nepřipustnost nezabýval, což podrobně popsal v bodech 22 až 24 zmiňovaného rozsudku. Ani přes toto upozornění stěžovatel kasační stížnost v projednávané věci nedoplnil a svou argumentaci neupravil tak, aby směřovala proti napadenému rozsudku.

[21] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námitky z úřední povinnosti.

K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský (městský) soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[22] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neuvádí však, které konkrétní námitky zůstaly podle něj bez odpovídající reakce městského soudu. Nejvyšší správní soud proto pouze obecně upozorňuje, že absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení nepředstavuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[23] Nelze tedy považovat za pochybení samotnou skutečnost, že městský soud se v projednávané věci výslovně nezabýval jednotlivými dílčími tvrzeními, pokud vyjádřil dostatečně přesvědčivou obecnou argumentaci, která žalobní námitky vyvracela jako celek. To platí tím spíše v situaci, kdy již velká část žalobní argumentace byla ve skutečnosti pouhým opakováním odvolacích důvodů (a v některých případech dokonce námitek proti protokolu o kontrole). Jak přitom Nejvyšší správní soud opakovaně upozornil, funkcí soudního přezkumu není stále dokola podrobně uvádět jednou již vyřčené (srov. např. rozsudky tohoto soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo náleze Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20). Městský soud tedy nijak nepochybil, když v situaci, kdy stěžovatel v zásadě beze změny opakoval svou odvolací argumentaci, aniž by jakkoli reflektoval její vypořádání žalovaným, pouze „*přetlumočil*“ odůvodnění žalovaného.

[24] S námitkou, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, se tedy Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[25] K dílčí polemice ohledně zdrojů informace o otvírací době provozovny stěžovatele Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud postupoval správně, když vyšel z výtisků zmiňovaných webových stránek obsažených ve správním spisu a nezkoumal, zda později, po spáchání daného přestupku, došlo k nějakým úpravám otvírací doby provozovny stěžovatele, neboť taková případná změna by byla pro dané skutkové závěry zcela irelevantní.

[26] Napadený rozsudek tedy netrpí ani nepřezkoumatelností z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud se tedy mohl zabývat námitkami věcnými, podle nichž městský soud porušil zásady materiální pravdy a *in dubio pro reo*.

[27] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), *[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl*

pokračování

zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“.

[28] Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, *„v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena“.*

[29] Podle § 69 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, *„[d]okud není pravomocným rozhodnutím o přestupku vyslovena vina obviněného, hledí se na něj jako na nevinného. V pochybnostech správní orgán rozhodne ve prospěch obviněného.“.*

[30] Podle § 51 odst. 1 správního řádu, *„[k] provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“.*

[31] Podle § 51 odst. 4 správního řádu, *„[v] řízení navazujícím na výkon kontroly, ve kterém je účastníkem řízení kontrolovaná osoba, není třeba provádět protokolem o kontrole, který je podkladem rozhodnutí o přestupku, dokazování“.*

[32] Podle § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky, *„[v] řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku“.*

[33] Již před vznikem současného Nejvyššího správního soudu Vrchní soud v Praze judikoval, že kontrolní protokol představuje důkaz, ovšem nikoli nevyvratitelný. V průběhu správního řízení by však musely být předestřeny odlišné důkazy, které obsah protokolu vyvracejí nebo alespoň vážným způsobem zpochybňují (viz např. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1993, č. j. 6 A 82/93-21, publ. pod č. SJS 112/1996, či ze dne 29. 12. 2000, č. j. 6 A 77/99-25, publ. Pod č. SJS 1068/2002). Ve stejném duchu pokračoval i Nejvyšší správní soud, jak vyplývá např. z rozsudku ze dne 21. 4. 2021, č. j. 6 As 227/2020-53. Z něj jednoznačně plyne, že protokol o kontrole je nutné považovat za jeden z klíčových důkazů a pro jeho zpochybnění je třeba přinejmenším předestřít jinou věrohodnou skutkovou verzi reality, která by obsah protokolu vyvrátila.

[34] V projednávané věci nebyl kontrolní protokol jediným důkazem, z něhož správní orgány vycházely. Správní orgán I. stupně totiž vyslechl členy kontrolní skupiny, kteří provedli kontrolní nákup v provozovně stěžovatele. Obě tyto svědecké výpovědi konzistentně potvrdily průběh transakce, vzájemně se doplňovaly a navazovaly na další důkazy. Ani Nejvyšší správní soud neshledal ve výpovědích svědků jakékoli podstatné rozpory. Pomocí výkladového pravidla *a minori ad maius* (od menšího k většímu) lze z výše uvedeného dovodit, že platí-li nějaké pravidlo (zde požadavek na dostatečně věrohodné zpochybnění kontrolního protokolu) v situaci, kdy je protokol jediným důkazem, tím spíše lze takový požadavek vztáhnout na situaci, kdy je kontrolní protokol podpořen důkazy dalšími.

[35] Jak správně upozornil žalovaný, jeho povinností bylo v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 větou druhou správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. I Ústavní soud ostatně v nálezu ze dne 28. 6. 2012, sp. zn. I. ÚS 3741/11 (na který odkazuje stěžovatel a který se týká hodnocení důkazů v trestním řízení), používá termín *„rozumné pochybnosti“*.

Musí tedy jít o pochybnosti, které představují z hlediska běžného rozumu dostatečně odůvodněnou a logicky konzistentní verzi reality. Stěžovatel v projednávané věci však žádné věrohodné alternativní vysvětlení průběhu kontrolního nákupu nepředestřel.

[36] Lze tedy uzavřít, že v projednávané věci bylo mimo jakoukoli rozumnou (důvodnou) pochybnost prokázáno, že stěžovatel se vytýkaného jednání (neprovedení identifikace klienta při směně převyšující hodnotu 1 000 EUR) naplňujícího skutkovou podstatu daného přestupku dopustil, přičemž zásady materiální pravdy ani *in dubio pro reo* nebyly porušeny.

[37] Poslední přípustnou kasační námitkou je tvrzení o likvidačním účinku uložené pokuty (byť některá dílčí tvrzení představují skutkové novoty, k nimž Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží). Ani tuto námitku však Nejvyšší správní soud důvodnou neshledal. Jak již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poznamenal ve zmiňovaném usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, „*bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti.*“.

[38] Přestože již žalovaný ve svém rozhodnutí stěžovatele upozornil, že tvrzení o likvidačním účinku pokuty neprokázal, stěžovatel toto pochybení v žalobě nenapravit (dokonce ani nenavrhл moderaci správního trestu ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.). Jak bylo výše popsáno, správní orgány si přesto podklady, které jim umožnily učinit si základní představu o majetkových poměrech stěžovatele, obstaraly a z nich při svých úvahách vycházely. Stěžovatel tyto závěry v žalobě odmítal, tvrdil, že ho zasáhla proticovidová restriktivní opatření, takže neměl v roce 2020 téměř žádný výdělek, podnikání je pro něj dlouhodobě ztrátovou záležitostí, nemá prostředky na placení zdravotního pojištění a uložení pokuty tak pro něj představuje „*pomyslný poslední hřebíček do rakve*“. Ani případné splátky by stěžovatel nebyl schopen hradit, aniž by se ocitl v dluhové spirále. K těmto svým tvrzením však stěžovatel opět nepřiložil žádné důkazy, městský soud tedy nepochybil, když vycházel obdobně jako správní orgány ze zmiňovaných daňových přiznání a podkladů ČNB založených ve správním spisu a z obecných zásad formulovaných judikaturou. Stěžovatel v kasační stížnosti k této otázce v podstatě opět pouze opakuje svá ničím nedoložená žalobní tvrzení a neuvádí proti uvedenému závěru městského soudu žádné konkrétní argumenty ani důkazy. Nejvyšší správní soud proto pouze obecně konstatuje, že se s odůvodněním městského soudu i v této otázce shoduje.

IV.

Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[40] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

pokračování

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. října 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu